

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **A. G. A.**, zast. Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2017, čj. KRPU-200065-44/ČJ-2017-040022-ZZ-DB, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2017, čj. 75 A 30/2017-38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalobce je státním příslušníkem Iráku. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z

členských států (nařízení Dublin III), o 22 dnů. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil žalobou, kterou krajský soud zamítl.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že žalovaná a následně i krajský soud nesprávně vyhodnotily otázku vážného nebezpečí útěku dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

[3] Žalovaná navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel byl dne 10.10.2017 kontrolován policejní hlídkou v mezinárodním linkovém autobusu jedoucím z Vídně do Berlína na dálnici D8 ve směru do SRN. Na místě se prokázal cestovním pasem Iráku bez platného víza a identifikační kartou pro cizince, která neumožňuje bezvízový pobyt na území ČR. Nebyl ani držitelem víza ani povolení, které by ho opravňovalo k pobytu. Na základě těchto zjištění Policie ČR stěžovatele téhož dne zajistila a eskortovala na služebnu k dalším úkonům. Po sejmutí otisků prstů byla potvrzena evidence stěžovatele v systému EURODAC ve Finsku. Z následného výslechu vyplynulo, že se stěžovatel na základě uděleného pobytu legálně zdržoval na území Finska do 17.12.2016. Dále mu pobyt prodloužen nebyl a tak setrvával na území Finska několik měsíců nelegálně. Posléze odcestoval do Rakouska, kde setrval po dobu zhruba jednoho měsíce. Protože pobýval minimálně dne 10.10.2017 na území ČR neoprávněně a protože je v evidenci EURODAC ve Finsku, zajistila žalovaná stěžovatele za účelem předání do Finska podle nařízení Dublin III. Tento postup odůvodnila tím, že uplatnění mírnějších opatření by nebylo dostatečně účinné. Ostatně již finské orgány přistoupily k mírnějším opatřením, ale stěžovatel své povinnosti porušil.

[6] Relevantní právní úpravu pro posouzení projednávané věci obsahuje § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. *Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*

[7] NSS konstatuje, že nejsou pochybnosti o tom, že byla naplněna podmínka vážného nebezpečí útěku pro zajištění stěžovatele podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

[8] NSS odmítá tvrzení stěžovatele, že žalovaná přistoupila k vyhodnocení existence vážného nebezpečí útěku jen s lakonickým konstatováním, že „[z] *jednání účastníků řízení je zřejmé, že nechce opustit území Schengenu, čímž existuje vážné nebezpečí útěku a*

nerealizování jeho přemístění do Finska, odkud byl vyhoštěn.“ Argumentace jednou z kontextu vytrženou větou ignoruje veškerý další obsah odůvodnění. Žalovaná se velmi precizně vypořádala s odůvodněním rozhodnutí. Důvody, proč přistoupila k prodloužení zajištění, objasňuje zejména s odkazem na dřívější neefektivitu mírnějších donucovacích opatření ve Finsku. Z argumentace jednoznačně vyplývá, že se jedná o jediný způsob, jak zabránit stěžovateli, aby nepokračoval v nelegálním pohybu po Schengenském prostoru, jak doposavad činil (srov. shodnou judikaturu NSS, např. rozsudek ze dne 16. 5. 2017, čj. 8 Azs 139/2016-26, dle něhož byly podmínky vážného nebezpečí útěku naplněny za situace, kdy se osoba opakovaně přesouvala postupně z jedné do druhé členské země EU a zároveň se nacházela na území ČR bez platného víza i pobytového oprávnění; obdobně rozsudek ze dne 4. 5. 2017, čj. 9 Azs 82/2017-27). Žalovaná se vypořádala i s dalšími dílčími otázkami, jako je přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele; tyto závěry stěžovatel ostatně v kasační stížnosti nijak nezpochybňuje.

[9] Není ani pravda, že by krajský soud nahrazoval činnost žalované a na základě vlastních úvah a vlastního zhodnocení skutkového stavu došel pro stěžovatele k nepříznivému závěru. Krajský soud pouze potvrdil správnost rozhodnutí žalované, která postupovala zcela v souladu s právem a své rozhodnutí řádně odůvodnila. NSS ve shodě s krajským soudem konstatuje, že se žalovaná dostatečně přezkoumatelně a srozumitelně vypořádala s otázkou vážného nebezpečí útěku. Je nesporné, že stěžovatel vstoupil na území ČR nelegálně a měl v úmyslu pokračovat dále do Německa, a to po předchozím nelegálním pohybu v dalších státech Evropské unie.

[10] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[11] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[12] Podle § 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s. advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven krajským soudem, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Advokát provedl ve věci jeden úkon právní služby, kterým je sepsání kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. NSS přitom nemohl uznat uplatněný nárok na proplacení odměny za úkon právní služby, která měla spočívat v poskytnutí další porady stěžovateli dne 21. 12. 2017, protože není patrné, jaký účel měla další porada učiněná po sepisu kasační stížnosti. Za provedený úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Za úkony právní služby tedy ustanovenému zástupci náleží 3 400 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4114 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena z účtu NSS do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu